

[Schmidt.]

dette Spørgsmaal meget alvorligt, og jeg vilde ønske, at Regeringen vilde tage Initiativet i denne Sag, for ellers vil Nordslesvig tage Initiativet — det kan i Længden ikke undgaa; der maa ske noget i denne Retning, og det maa ske meget hurtigt, om man ikke vil holde denne Landsdel i en Ulykkestilstand, der stadig mærkes og mærkes stærkt, naar det er Krisetider, stærkere end noget andet Sted i Danmark. Jeg vil da benytte denne Lejlighed til straks at pege paa en Vej, ad hvilken man kunde skaffe en Del Midler til at faa denne Gæld afløst og afbetalt. Jeg ser ikke rettere — hvad der for Resten ogsaa er ytret af andre ærede Talere her — end, at i en Krisetid som denne maa Udstykningstempoet blive langsommere. Jeg forstaaer godt, og det har jeg givet Udtryk for før, at Udstykningen er et Middel til at sætte Gang i det økonomiske Liv, og at der kan være Anledning til ogsaa at udstykke dernede. Det er jeg fuldkommen klar over, men i en saadan Krisetid vil det dog være rimeligt at gaa noget langsommere frem og derved vinde Midler til andre Øjemed. Jeg vil gerne pege paa, at det er det nødvendigeste at nedbringe Gælden. Jeg siger det ogsaa af en anden Grund, nemlig den, at vil man tage Hensyn til Landets Børn og deres berettigede Ønske om at være de første, der kan gribe Chansen for at blive Nybygger, maa man jo kunné forstaa, at det vilde ogsaa hjælpe dem, om det gik i et langsommere Tempo. Thi naar det gaar saa hurtigt, og naar en Strøm af Ansøgere fra det gamle Land, der har mere at betale med, end vi har, paa en Gang kommer derind, saa kommer de Nordslesvingerne selv i Forkøbet.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa hele dette Spørgsmaal om Udstykning, heller ikke paa den nationale Side af Sagen. Jeg har gjort det før, og jeg faar nok Anledning til at gøre det igen ved en senere Lejlighed. Jeg vil heller ikke dvæle ved de kulturelle Spørgsmaal, fordi de ogsaa vil blive Genstand for et særligt Lovforslag, og man ved dette Lovforslags Behandling vil faa Lejlighed til at sige noget om den Ting.

Jeg vil dog benytte Lejligheden til at sige eet. Det maa absolut være Tyskernes

og tyske Læreres Ret — jeg tænker ogsaa paa tyske Lærere, der underviser ved de kommunale Skoler — at pleje og styrke det nationale Sindelag hos Eleverne. Det hører simpelthen med til den Opdragelse, man trænger til i et Grænseland, til Karakterdannelsen der, og det forener sig paa den mest udmærkede Maade med, at man tillige lærer at respektere andres Sindelag. Det lærer man nemlig kun, naar man sætter Pris paa sit eget. Det er maaske ærede Medlemmer bekendt, at der har været en Strid herom i Sønderborg tyske kommunale Skole, og jeg vil med Bestemthed hævde, at de tyske Lærere er berettigede til og ogsaa forpligtede til at styrke det nationale Sindelag hos deres Elever.

Til Slutning har jeg to smaa Henstillinger til Regeringen. Vi kan jo vente et omfattende Komplex af Lovforslag paa det sociale Omraade, og jeg mener, at Krigsinvaliderne ogsaa bør høre herunder. Det er et Spørgsmaal for sig selv, som ikke staar i nogen intim Forbindelse med de andre Spørgsmaal paa dette Omraade, men det er et vigtigt Spørgsmaal, og jeg vil gerne bede Regeringen tage Hensyn til de Ønsker, som fremkommer fra Krigsinvalidernes Side. Jeg er fuldkommen klar over, at Danmark ikke staar overfor dette Spørgsmaal paa samme Maade, som man gør fra tysk Side: at sige Tak for de Ofre, der er blevet bragt; men jeg er lige saa overbevist om, at man fra dansk Side vil forstaa, hvilken Nød der er, og hvilke Ofre der er bragt her, og at man vil være villig til at gøre alt muligt for at afhjælpe denne Nød.

Desværre maa man jo vente, at vi kommer til at staa overfor mange Tilfælde, hvor Ejendomme kommer til Tvangssalg, naar nu Krisen breder sig, og da vil jeg gerne henstille til den højtærede Justitsminister, om han ikke kunde tænke sig at træffe en lignende Bestemmelse som den, man har i Tyskland, at Tjenestefolkenes Lønfordringer er forberettigede i saadanne Tilfælde. Retsfølelsen kræver, at Tjenestefolkene allerførst bliver tilfredsstillede i deres Lønfordringer, men det vil ogsaa komme de Ejendomme til gode, der kommer under Tvangsforvaltning, de kan bedre forvaltes, naar Tjenestefolkene ikke behøver at være bekymrede for, om de faar